

Κάθε φορά, σε όλους τους καιρούς, τα παιδιά όταν παίζουν ξεχνούν κάθε έγνοια και κάθε σκοτούρα. Το μυαλό τους είναι στο παιχνίδι.

Τότε μόνο είναι ευτυχισμένα, γιατί το παιχνίδι είναι η ζωή τους!

Έτσι και τα σημερινά παιδιά. Ήθελαν κι αυτά να παίζουν ξένοιαστα αλλά δεν μπορούσαν, γιατί είχαν ένα πολύ σημαντικό καθήκον: Να προσέχουν τον πλανήτη τους, τη Γη. Έδιναν λοιπόν το ένα στο άλλο τη Γη, λέγοντας:

– Κρατάς λίγο;

– Ναι, αλλά σε λίγο θα σου τη δώσω να την προσέχεις εσύ.

Παίζουμε κρυφτό και θέλω να βρω μια καλή κρυψώνα.

– Κράτα τη λίγο ακόμα, δεν τέλειωσα το κνηγητό!

Κάποια μέρα κατάλαβαν πως όσο εκείνα θα έπαιζαν, όσο δηλαδή θα ήταν παιδιά, κάποιος άλλος έπρεπε να προσέχει τον αγαπημένο τους πλανήτη, τον πλανήτη όπου θα περνούσαν όλη τους τη ζωή.

– Στους μεγάλους να τον δώσουμε, έλεγαν.

Μόνο ο πιο μικρός της παρέας είχε αντιρρήσεις.

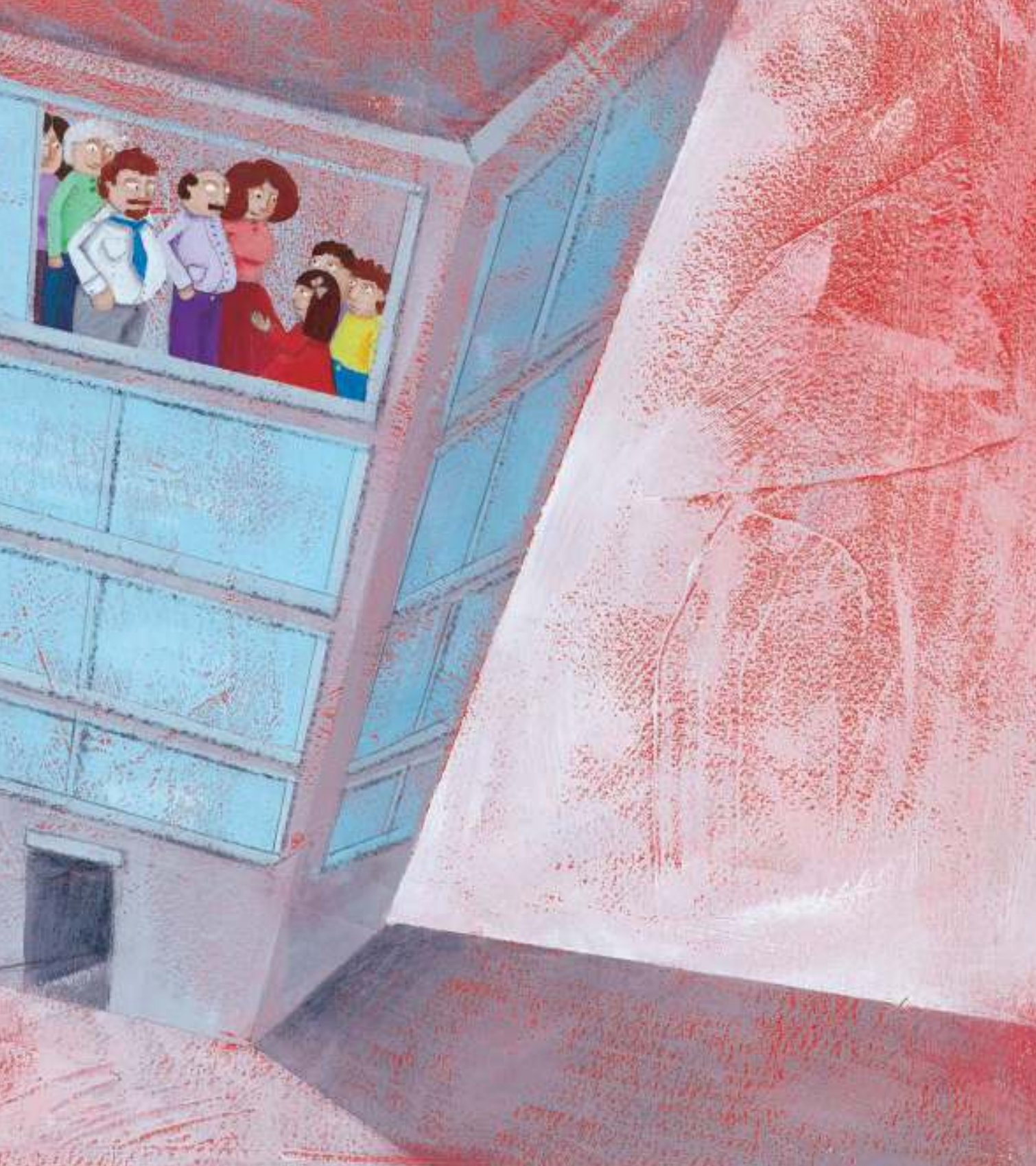
– Είναι να έχεις εμπιστοσύνη στους μεγάλους; Αυτοί δεν είναι ικανοί να προσέξουν τον εαυτό τους, τη Γη μας θα προσέξουν;

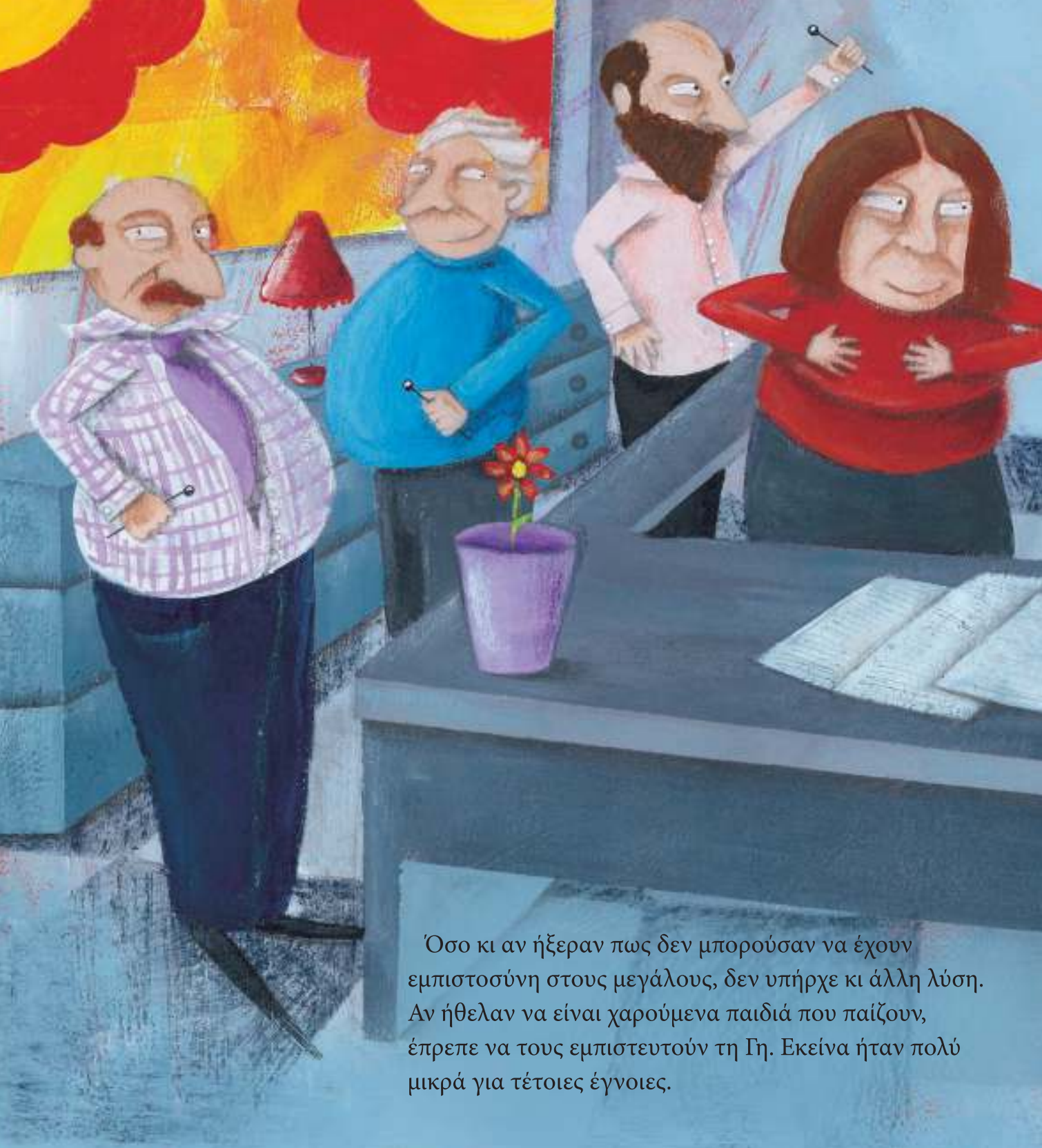
– Να τους το ξεκαθαρίσουμε ότι ο πλανήτης δεν είναι δικός τους. Τους τον δανείζουμε εμείς!

– Να κάνουμε συμφωνία πως όπως τους τον δίνουμε έτσι πρέπει να μας τον επιστρέψουν.

– Μα τι λέτε; Σας ρωτάω ξανά: Είναι να έχεις εμπιστοσύνη στους μεγάλους; Ποια συμφωνία έχουν τηρήσει; Αυτοί πάντα κάνουν ό,τι τους αρέσει και μετά τσακώνονται μεταξύ τους.

Όσο κι αν ήξεραν πως δεν μπορούσαν να έχουν εμπιστοσύνη στους μεγάλους, δεν υπήρχε κι άλλη λύση. Αν ήθελαν να είναι χαρούμενα παιδιά που παίζουν, έπρεπε να τους εμπιστευτούν τη Γη. Εκείνα ήταν πολύ μικρά για τέτοιες έγνοιες.

Δάνεισαν, λοιπόν, τη Γη στους μεγάλους, και στην αρχή όλα πήγαν καλά.

Οι μεγάλοι με χαρά ανέλαβαν να φροντίζουν τον πλανήτη και να διαχειρίζονται τον πλούτο του.

Γρήγορα όμως ξέχασαν ότι είναι διαχειριστές και νόμιζαν ότι είναι ιδιοκτήτες. Ξέχασαν ακόμα ότι τη Γη τούς την είχαν εμπιστευτεί δανεική τα παιδιά.

Και τα προβλήματα άρχισαν...